

WHOOLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

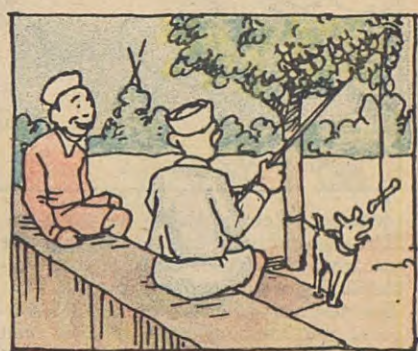
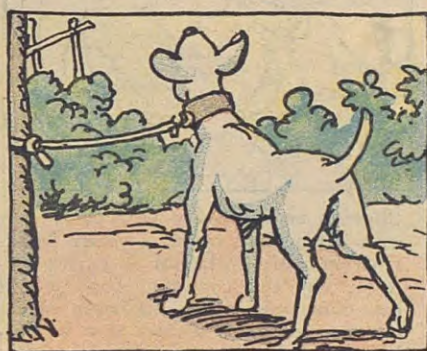
LES PERES D'EN PERE

En Pere tenia una perera al bell mig del jardí, que l'estimava més que les nines dels seus ulls.

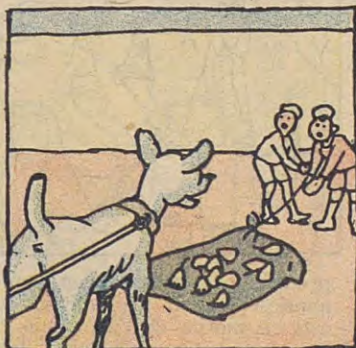
En Cisco i en Quico, més que la perera, amaven les dolces peres que produïa i amb delit les collien

i se les menjaven! En Pere, cada cop que ho comprovava tenia una enrabada més forta que la d'un soci del Barça a la tornada d'Amèrica.

I per evitar-ho, fermà al peu de l'arbre un terrible guardià de quatre potes.

Però l'enginy d'en Cisco i d'en Quico era prou per burlar les previsions d'en Pere. Amb un os lligat a l'extrem d'una canya, feien dalir el gos,

el qual amb les seves estravades feia caure es cobdicia- des peres, que eren recollides en un sac lligat a l'extrem d'un cordill. No calia més sinó estirar el cordill i les

peres eren seves amb la consegüent alegria doble: haver les peres i burlar l'astúcia d'en Pere.

Però la festa no acabà tan feliçment com ells es prometien. Perquè l'agutzil els veié, els empaïtà, els atrapà i els mesurà.

:: :: Una missió :: ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

(Acabament)

Des de dalt de l'arbre li semblà veure una extensió de zona cultivada, la vista de la qual els produí una gran alegria. Plens d'esperança s'hi dirigiren, però el camí era dur i mai no s'acabava. I en Renat, entre altres esgarrinxades sense importància que no cal detallar, va produir-se'n una de

consideració a la cama que requeri cura cuidadosa i embenar-la amb un tros de la camisa feta a tires. L'ansia s'anava apoderant d'ells perquè si la nit que ja s'anunciava arribava abans que ells arribessin a la zona de cultiu, els caldria passar una altra nit al ras i fabricar-se llits aeris. Una empen-

teta més i amb l'esperó d'aquelles ànsies hi arribarien encara que tard. Hi hagué un moment que estigueren a punt de dessistir, perquè la cama d'en Renat s'anava inflant de mala manera. Però amb una crossa fabricada a la Robinson encara anà tirant una bella estona. El dia anava escolant-se rà-

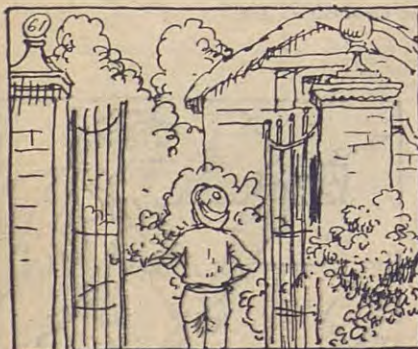
pidament. Remigi l'aprofità per a enfilarse altre cop a un arbre per fer una nova inspecció. Malviatge...! exclamà el guaita en comprovar que s'havien desviat. —Pensa—digué en Remigi al seu company—que d'haver anat per la bona direcció ja hi seríem...! Afortunadament no lluny d'on som dis-

tingeixo un camí, que va a parar a la casa. Anem-lo a trobar i encara hi arribarem avui. En baixar de l'arbre Remigi, seguien caminant fins que al cap d'una mitja hora arribaren al camí que havien descobert des de l'arbre estant. En Renat, proposà que Remigi anés sol a la casa (podria arribar-

hi en una hora), i llavors, ajudat dels habitants de la hisenda anessin a recollir-lo a ell. En Renat es resistia a abandonar el seu amic, però comprenqué que això era la solució més bona. En Remigi amb pas ràpid es dirigí a la hisenda i com si dugués ales als talons malgrat la penosa marxa de tot el

dia, arribà a les proximitats de la casa quan començava a fosquejar. En acostar-se finalment al clos d'entrada, fou saludat per uns esquers lladrucs.—¿I si en aquella hora ja anaven solts els gossos?—pensà esverat Remigi, però unes veus catalanes des de l'interior de la casa reclamant a l'ordre al gos guardià, li eixamplaren el cor. Amb

precaucions s'acostà i un cop en comunicació amb els senyors i explicats els motius de l'expedició en breus paraules, sortiren els nois i dos negres a cercar a Renat. Renat havia volgut fer camí tot sol i havia caigut quedant estès en mig del camí sense coneixement. Quan tornà en sf es trobà agra-

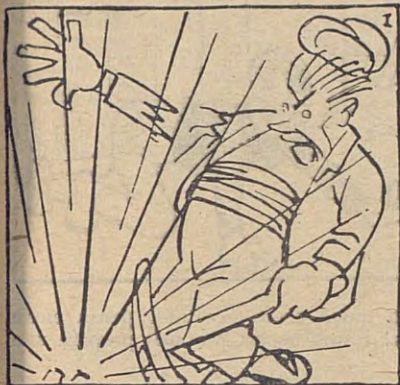

dablement sorprès, assegut en un llit de repòs i voltat de cares simpàtiques i agraïdes. S'estalvià de contar la penosa història del seu pare: En Remigi ja els havia dit tot el que calia. Allí reposaren uns quants dies, i un cop restablert Renat tornaren tots a Catalunya, satisfet Renat d'haver sortit airos del seu comès.

El manquet

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORÓ

I
En una explosió en Peret
hi va perdre son braç dret.

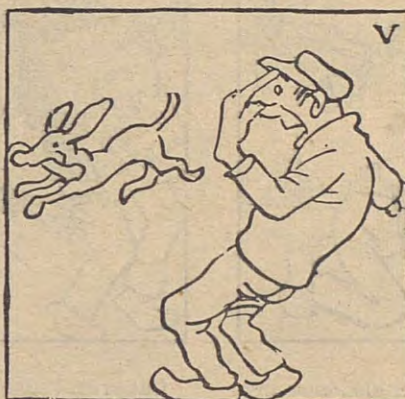
II
Més remei no li quedà
que dedicar-se a captà.

III
El carrer d'en Petritxol
només pobres-músics vol.

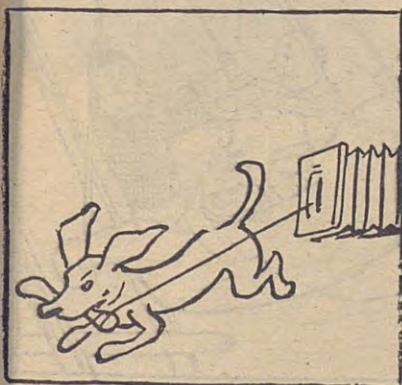
IV
Un acordeó llogà
mes, sens braç, no el pot tocà.

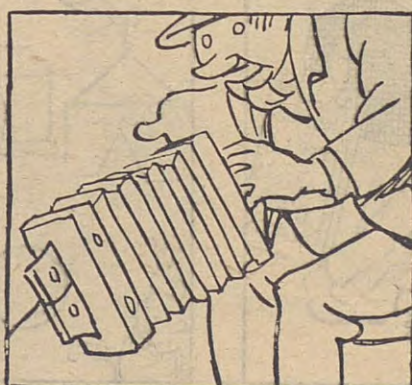
V
Té una idea en veure un gos
que fuig emportant-se un os.

VI
Un os prest es procurà
i a l'acordeó el lligà.

VII
El primer gos que s'ho mira
prompte l'instrument li estira.

VIII
Mentre que ell les tecles polsa
i sona musica dolça.

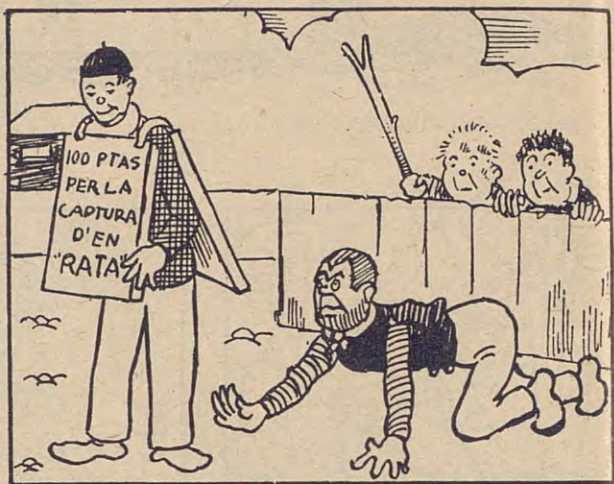

IX
Recull més d'una pesseta
i cèntims de la barbeta.

Una captura sensacional

El cap de policia diu a en Pau que es posi el cartell per veure si poden agafar el lladre.

El «Rata» que ho havia estat escoltant, pensa entre ell: ja me la pagaràs! i amb aquest propòsit prepara una venjança.

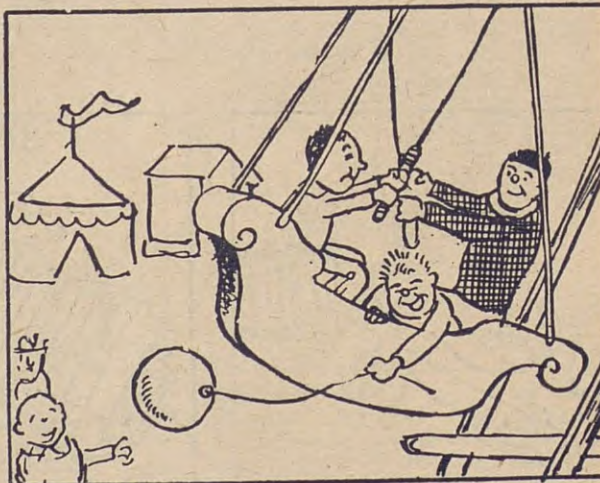
En el moment que anava a fer-lo caure, els nanos inseparables d'ell ho havien estat mirant i amb tota la intenció aixecant la tapa del darrera i...

Catacruc!! cop de tauló al cap que el deixa fet una caca tua

i dona temps de venir el guàrdia i comprovar què era el lladre que buscava. El simpàtic Pau rep la quantitat que donaven per la captura.

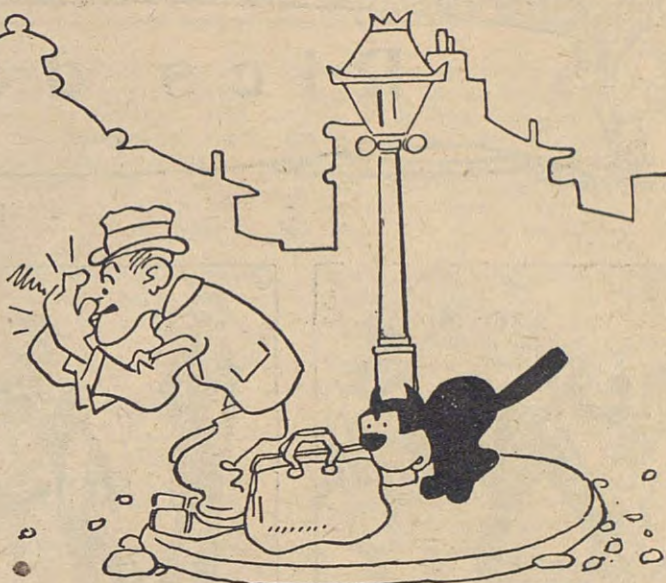

I va amb els nanos a la fira en celebració de l'èxit que han tingut.

Un gall que dóna el cop

Per a celebrar Nadal
compra un bonic animal.

Mentrestant badava, un gat
dins el cistell s'ha ficat.

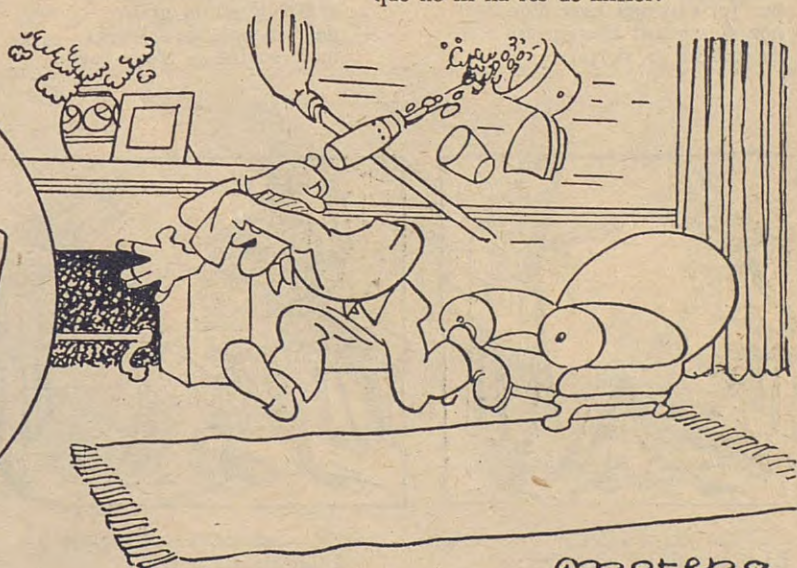
I va fent el seu festí
mentre l'home fa camí.

—Sogra, li porto un capó
que no hi ha res de millor.

Quan el cistell ha mirat
surt el gat enfurismat.

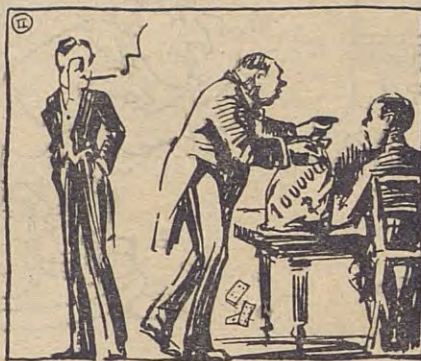
I el pobret també ha sortit
per la sogra perseguit.

moreno

Rics de poc

Tothom riu dels rics de poc
que perquè tenen diner
tant que no en saben què fer
el gasten fora de lloc.

Però ja en l'antiguitat
d'aquests pobres rics hi havia
qui tenien la follia
de llençar l'or mal guanyat.

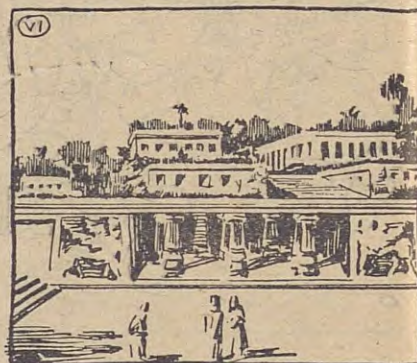
Cleopatra un trago féu
que alguns milions li costà.
En vinagre deixatà
dues perles de gran preu.

Neró Roma va cremar
per fer-s'hi una casa d'or
que el següent Emperador
decidit la va aterrar.

Semiramis quan regnava
a Babilònia la gran
del seu país de Llevant
molt sovint se n'enyorava.

Uns jardins féu construir
penjats a dalt d'uns pilars
plantats tots d'arbres ben rars
que de Llevant féu venir.

Li preguntà un conseller:
—Oh Reina, el jardí enlairat
¿per què a terra no heu plantat?
Era més fàcil de fer!

I Semiramis respon:
—Perquè hauria estat barat
i els diners que ara ha costat
el faran famós al món.

En aquesta història es veu
que ha estat sempre el ric de poc
igual en tot temps i lloc
en tot poble i tot arreu.

Visita cara

No heu sentit parlar mai del Parc Güell? —va preguntar l'oncle Patau a la munió de nebots, nebodes, cosins i cosines que havien baixat amb ell des de Rocabadumunt per veure Barcelona.

—El Parc Güell?—féu la tieta Eduvigis—. Sí que n'he sentit a parlar. Oh, i diuen que és molt bonic.

—Anem-hi, doncs. Jo pago.

De moment pagà el tramvia i s'enca-

no el podem arplegar. Es una desgràcia. Però és estrany que el públic es deixi enganyar tan fàcilment. ¿No ho sabia vostè que l'entrada al Parc Güell es paga quan hom és dintre?

—De manera que aquests bitllets...

—Sí, senyor; aquests bitllets són falsos. L'entrada me l'ha de pagar a mi. És una pesseta cada u.

L'oncle Patau, remugant de sa mala sort, tornà a treure la bossa i comprà a pesseta per barba els bitllets que aquell home li oferia.

—¿I ara ja podem visitar el Parc?

—Sí, senyors. Segueixin per aquí.

La família Patau anà passejant pels camins del parc durant bella estona i admirant-ho tot. Però en arribar a la gran explanada els sortí al pas un individu amb una gorra galonejada.

—¿Els bitllets, senyors?

—¿Aquí estan, —féu l'oncle Patau triomfant.—¿Es per taladrar-los?

—No, senyor. És perquè me'ls compri. Aquests són falsos. L'han enganyat.

—Altra vegada!

—Sí, senyor. ¿Oi que era un home que es passejava vora la porteria?

—El mateix.

—Fa dies que ens perjudica i no el podem agafar. Ho sento molt, però els bitllets els cobro jo i són a sis rals cada un.

—Malviatge! —féu l'oncle Patau.

Però com que li plaia ostentar els seus diners, perquè els nebots no el tinguessin per avar, pagà els nous bitllets a sis rals.

No trobà altra manera d'aconsolar la seva ràbia que estripar amb violència els de pesseta i llençar-los al vent.

Mentrestant s'anava fent tard i decidiren entornar-se'n. Vora la porta els sortí al pas altra vegada l'home dels bitllets de pesseta.

—Ah! vostè és el que ens ha estat! —féu l'oncle Patau, rabios.

—¿Què li passa, senyor? —féu l'altre estranyat.—Els bitllets, si li plau...

—Vagi al dimoni! Ja n'hi hem comprat abans i ara resulta que eren falsos!

—Ah! Ja deu haver estat aquell pillo de la gorra amb galons! Si l'atra-

po no ho contarà. Es ell que dóna bitllets falsos. Els ha enganyat. Faci la mercè de deixar-me els que li he venut jo que els taladraré.

—El cas és que els he estripat!

—Ah! així haurà de pagar doble.

El reglament ho diu: «Tot visitant que no tingui bitllet pagará entrada doble.»

L'oncle Patau ja no sabia si somiava o estava despert. El cap li rodava! Però calia sostenir el paper de generós. I sense més discussions pagà els bitllets dobles a raó de dues pessetes cada un.

—Anem, anem! —digué als seus parents.— Encara hi deixariem la pell, aquí.

I de pressa sortiren del Parc. Lla-vors s'adonà d'un rètol que abans no havia llegit i que deia: «Parc Municipal. Entrada lliure».

BON VIGILANT

Un enginyer construïa a l'Àfrica tropical un carril dintre la selva

vencent grans dificultats.

Era una de les més grosses

que els negres que va llogar

per fer la feina pesada

sols volien treballar

mentre que ell els vigilava,

mes si es distreia un instant

es posaven tots a jeure,

el treball abandonant.

Per sort, o bé per desgràcia,

l'enginyer, es dava el cas

que era borni i que portava

un ull de vidre. En deixar

un dia per una estona

la vigilància, exclamà

dirigint-se als ganduls negres:

—Mireu, nois, ara me'n vaig,

però damunt d'eixa tanca

el meu ull vaig a deixar

perquè vigili la feina.

Dient això, se l'arrencà

i el deixà de cara als negres,

els quals, del tot espantats,

treballaren... com a negres

pel vidre ben vigilats.

P. E. P.

—En un sol cigar hi ha prou nicotina per matar vint gats.

—¿I com s'ho poden fer vint gats per fumar un sol cigar?

(De Lüstige Kölner Zeitung.)

minà cap a la muntanya tota la colla. Però per desgràcia, ni l'oncle Patau ni cap dels seus nebots no atinaren a llegir aquell rètol que diu *Cuidado con los rateros*.

I aquests, per la seva part, no badaven.

En baixar del tramvia, la família Patau demanà la direcció del Parc Güell i cap allà s'encaminaren. Quan ja hi eren a prop, els sortí al pas un xicot que amb tota amabilitat digué a l'oncle Patau:

—¿Que van al Parc Güell?

—Sí, noi. ¿Que és aquella porta que es veu allà dalt?

—Sí, senyor. ¿Vol els bitllets d'entrada?

—Vinguen. ¿Quant valen?

—Dos rals cada un, si li plau.

L'oncle Patau tragué la bossa i pagà dos rals per barba. A canvi del seu diner, el xicot li entregà uns bitllets.

M'agrada que no s'hagi de fer cua per pagar, —féu l'oncle Patau satisfet.

I ple de satisfacció encara, entrà seguit de tota la família per la porta del Parc ostentant els bitllets a la mà.

—Es estrany que no ens els taladrin—comentà en veu alta quan veié que el porter no deia res.

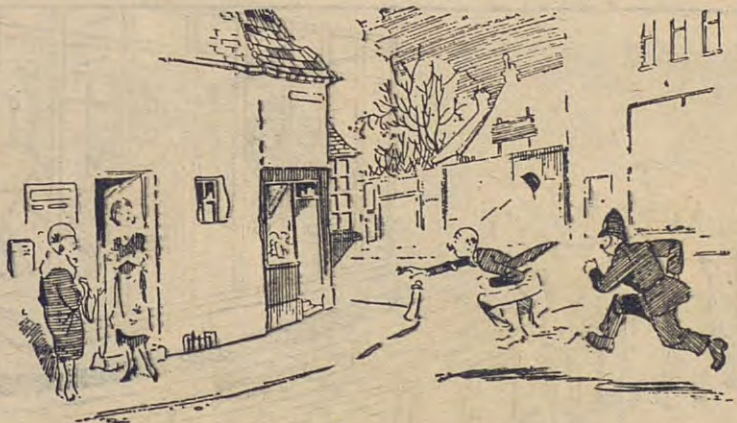
—Dispensi, senyor, —féu un home que vagava per allà—¿què vol que li taladrin?

—Els bitllets que he comprat per entrar al Parc.

—I ara! Ja l'han enganyat! ¿Era un xicotet, oi, que els hi ha venut?

—Sí.

—Fa dies que li anem al darrera i

La muller del carterista.—Té, ara arriba el meu marit i encara no tinc la sopa al foc!

(De The Passing Show.)

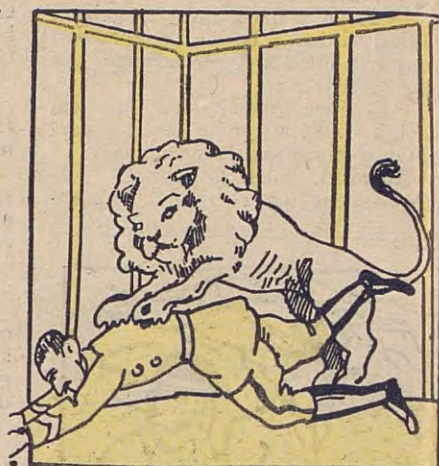
Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Una, amb gran serenitat,
catàstrofe han evitat.

Un domador de lleons
surts a fer exhibicions.

A en Balaga i en Baliga
ja les cames els fan figa.

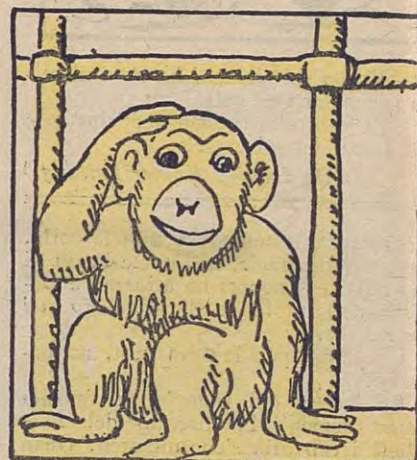
Un lleó s'ha desbocat
i al domadò ha mossegat.

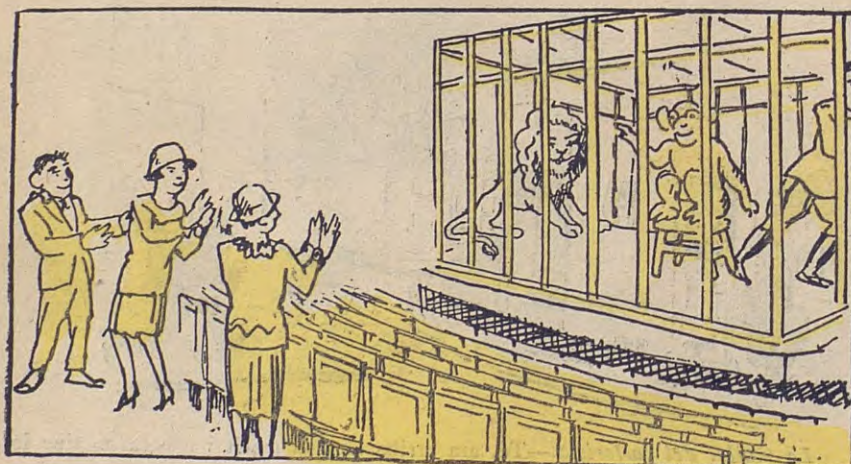
El públic agafa por
veient caure el domador.

Però en Baliga amatent
cuita a deturar la gent.

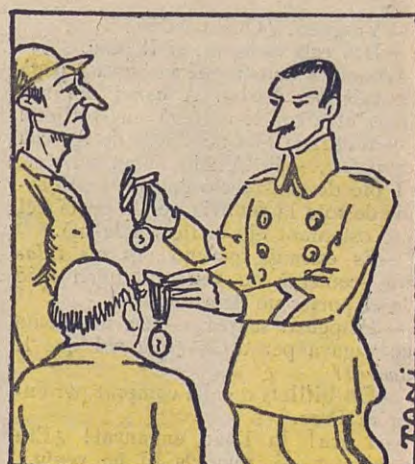

En Balaga mentrestant
es vesteix d'orangutan.

El públic riu tan de gust
que aviat els passa el sust.

El lleó en veure la bèstia
deixa de causar molèstia

I s'acaba la funció
amb tota satisfacció.